

**CURTEA SUPRĂMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Mariana Bordeianu împotriva lui Dan Bordeianu, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență Socială Centru-Est, Structura Teritorială de Asistență Socială Orhei

(decăderea din drepturile părintești)

împotriva deciziei din 27 noiembrie 2025 a Curții de Apel Nord,

(Dosarul nr. 2ra-300/26
NR. PIGD 2-24113143-01-2ra-06042026)

Recursul este vădit neîntemeiat. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare a acesteia.

Judecătoria Orhei, sediul Central (jud. S. Lazari)
Curtea de Apel Nord (jud. S. Grosu, M. Sajin, A. Țihonschi)

24 iunie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Mariana Bordeianu,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Oxana Parfeni,

Gheorghe Stratulat, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 8 octombrie 2024, Mariana Bordeianu a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Dan Bordeianu, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență Socială Centru-Est, Structura Teritorială de Asistență Socială Orhei cu privire la decăderea din drepturile părintești.

2. În motivarea acțiunii a indicat că a fost în relații de căsătorie cu pârâtul din 6 noiembrie 2013 până la 6 ianuarie 2015. Din căsătorie au un copil minor feciorul *****, data nașterii *****. Pârâtul a fost acela care a părăsit căminul conjugal, copilul rămânând în grija reclamantei.

3. A menționat faptul că, după desfacerea căsătoriei, pârâtul nu asigura întreținere copilului, motiv pentru care s-a adresat în instanța de judecată cu acțiune, privind încasarea pensiei alimentare din contul pârâtului. Prin hotărârea din 4 iulie 2017 a Judecătoriei Orhei a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată, prin care s-a dispus încasarea de la pârât a sumei de 1 000 de lei, cu titlu de pensie alimentară. A fost modificat cuantumul pensiei alimentare și s-a dispus încasarea de la pârât a sumei de 1 500 de lei, cu titlu de pensie alimentară.

4. Reclamanta a explicat că, întrucât pârâtul se eschiva de la exercitarea drepturilor părintești, l-a acționat pe pârât cu acțiune privind decăderea din drepturile părintești. La fel, prin hotărârea judecătorească prin care s-a majorat cuantumul pensiei alimentare, pârâtul Dan Bordeianu, a fost și decăzut din drepturile părintești. Însă, prin decizia din 30 ianuarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a considerat că suma de 7 000 de lei, cu titlu de restanță la plata pensiei alimentare, nu este atât de impunătoare pentru ca pârâtul să fie decăzut din drepturile părintești, din acest motiv s-a casat hotărârea judecătorească a primei instanțe, prin care pârâtul a fost decăzut din drepturile părintești.

5. A precizat că pârâtul a fost încurajat să nu achite pensia alimentară, fiind casată hotărârea judecătorească în partea decăderii lui din drepturile părintești, la moment restanța la pensia alimentară constituie suma de 91 500 de lei. Iar, reclamanta asigură copilul cu toate cele necesare, se ocupă de instruirea lui. În

perioada în care pârâtul a fost la libertate, el nu a vizitat în nici un fel copilul. La moment, pârâtul își ispășește pedeapsa la penitenciarul Brănești în baza sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani în baza art.190 alin.(1) și art. 186 alin.(3), art. 187 alin.(2), art. 312 alin.(2) din Codul penal, sfârșitul termenului executării pedepsei expiră la 26 decembrie 2030. Toate infracțiunile au fost comise de pârât prin intenție. Prin acest comportament, pârâtul nu oferă un exemplu pozitiv copilului. Chiar dacă se deține în penitenciar, pârâtul are posibilitatea de a se angaja în câmpul muncii și astfel ar exista posibilitatea să achite pensia alimentară, dar pârâtul nu se folosește de acest drept.

6. Reclamanta a afirmat că, copilul este diagnosticat cu ***** , ***** , ***** , fiind diagnosticat prima oară în anul *****. De atunci, este nevoită să facă cu copilul diferite tratamente, consultații care implică surse financiare considerabile și pentru care pârâtul nu contribuie. La fel copilul frecventează un șir de activități extrașcolare, matematică, fotbal, care la fel implică cheltuieli financiare.

7. În drept, reclamanta și-a întemeiat acțiunea în baza dispozițiilor art.58, 67 din Codul familiei.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

8. Prin hotărârea din 4 aprilie 2025 a Judecătorei Orhei, sediul Central a admisă acțiunea depusă de Mariana Bordeianu și s-a decăzut Dan Bordeianu, din drepturile părintești, asupra copilului minor *****.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

9. La 16 aprilie 2025 Dan Bordeianu a depus apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea integrală a acesteia cu emiterea unei noi soluții privind respingerea acțiunii înaintate de Mariana Bordeianu.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

10. Prin decizia din 27 noiembrie 2025 a Curții de Apel Nord a fost admis apelul declarat de către Dan Bordeianu, s-a casat integral hotărârea din 4 aprilie 2025 a Judecătorei Orhei, sediul Central și s-a emis o nouă hotărâre prin care a fost respinsă acțiunea depusă de Mariana Bordeianu.

11. Întru consolidarea soluției sale, instanța de apel a reținut că decăderea din drepturile părintești constituie o măsură excepțională și cea mai gravă sancțiune prevăzută de lege, aplicabilă doar în situații în care există fapte grave, persistente și dovedite, care demonstrează o atitudine vădită de abandonare ori dezinteres față de copil și când nu mai există perspective de remediere a relațiilor dintre părinte și copil.

12. Instanța de apel a constatat că reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. 67 lit. a) și h) din Codul familiei, invocând eschivarea pârâtului de la executarea obligațiilor părintești. Totuși, a reținut că nu au fost prezentate probe care să demonstreze intenția apelantului de a se eschiva cu rea-credință de la exercitarea obligațiilor părintești, nefiind dovedită existența unei conduite culpabile și intenționate.

13. Curtea de apel a notat că simpla existență a restanțelor la plata pensiei de întreținere și lipsa relațiilor personale cu copilul nu sunt suficiente pentru a justifica decăderea din drepturile părintești, atât timp cât nu au fost cercetate cauzele obiective sau subiective ale acestui comportament. S-a constatat că apelantul execută o pedeapsă privativă de libertate începând cu 27 decembrie 2022, iar această împrejurare nu constituie prin ea însăși un temei legal pentru decăderea din drepturile părintești.

14. Instanța inferioară a apreciat că prima instanță nu a examinat multiaspectual cauza, omițând să verifice circumstanțele obiective care au influențat neexecutarea obligațiilor părintești, eforturile apelantului de a menține contactul cu copilul și alte circumstanțe relevante pentru soluționarea litigiului. De asemenea, a constatat că concluziile primei instanțe și ale autorității tutelare au fost întemeiate preponderent pe existența restanțelor la plata pensiei de întreținere și pe executarea pedepsei privative de libertate de către apelant.

15. Instanța de apel a reținut că din probele administrate în apel rezultă că apelantul desfășoară activitate de muncă în penitenciar și manifestă intenția de a-și executa obligația de întreținere a copilului, circumstanță care infirmă concluzia unei eschivări culpabile. Totodată, la materialele cauzei nu se regăsește o concluzie psihologică și pedagogică privind copilul minor, care să ateste existența unei stări de dezechilibru emoțional ori afectarea dezvoltării acestuia ca urmare a conduitei părintelui.

16. A concluzionat că nu s-a demonstrat existența unui prejudiciu real și actual adus interesului superior al copilului și nici existența unor temeiuri legale care să justifice aplicarea sancțiunii decăderii din drepturile părintești. Reclamanta nu a prezentat dovezi care să confirme că pârâtul se eschivează de la educarea copilului, face abuz de drepturile părintești sau manifestă un comportament care ar constitui temei pentru aplicarea acestei măsuri excepționale.

17. Raportând circumstanțele cauzei la prevederile legislației naționale și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța de apel a constatat că menținerea raporturilor juridice dintre părinte și copil corespunde interesului superior al minorului, iar temeiuri pentru decăderea lui Dan Bordeianu din drepturile părintești nu au fost stabilite.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

18. La 2 aprilie 2026, prin intermediul oficiului poștal, Mariana Bordeianu a depus recurs împotriva deciziei din 27 noiembrie 2025 a Curții de Apel Nord, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii instanței de fond.

19. În esență, în argumentarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept expuse anterior, recurenta a indicat că decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată.

20. A menționat că, deși instanța de apel a reținut că părinții au obligații egale față de copil, a ignorat faptul existenței unei restanțe la plata pensiei de întreținere de peste 121 500 de lei, apreciind eronat această împrejurare ca fiind lipsită de relevanță și plasând-o într-o poziție de inegalitate față de intimat în ceea ce privește exercitarea obligațiilor părintești.

21. Recurenta a invocat că instanța de apel a apreciat greșit că nu a fost demonstrată intenția intimatului de a se eschiva de la executarea obligațiilor părintești, deși lipsa de interes față de copil și neachitarea îndelungată a pensiei de întreținere demonstrează contrariul.

22. A susținut că suma restanței nu poate fi considerată nesemnificativă și că obligațiile privind întreținerea copilului există permanent și necesită executare continuă.

23. Totodată, recurenta a precizat că instanța de apel nu a examinat toate probele administrate, inclusiv faptul că intimatul, deși se află în detenție, nu este angajat în câmpul muncii și nu a întreprins măsuri reale pentru a-și executa obligațiile de întreținere față de copil. Mai mult, instanța de apel a omis să țină cont de faptul că intimatul a fost sancționat contravențional în temeiul art. 318 din Codul contravențional pentru neexecutarea hotărârii judecătorești privind plata pensiei de întreținere, sancțiune care nu a fost contestată, precum și de măsurile întreprinse de executorul judecătoresc pentru executarea obligației de întreținere.

24. A relatat că instanța de apel a pus accent pe condițiile sociale și personale ale intimatului, fără a ține cont de comportamentul acestuia față de copil, bazându-se exclusiv pe declarațiile sale, care nu ar fi fost susținute prin probe veridice și concludente. Potrivit recurente, instanța a ignorat lipsa implicării efective a intimatului în viața copilului, lipsa sprijinului moral și material și faptul că rudele acestuia nu au manifestat interes față de minor.

25. De asemenea, recurenta a afirmat că instanța de apel nu a ținut cont de eforturile depuse de aceasta și de executorul judecătoresc pentru executarea obligației de întreținere, invocând numeroase demersuri și cereri adresate organelor competente în vederea recuperării restanțelor și executării hotărârii

judecătorești. În așa mod, instanța de apel a calificat decăderea din drepturile părintești drept o sancțiune excesiv de drastică, fără a lua în considerare că legislația permite repunerea în drepturile părintești în cazul înlăturării motivelor care au determinat aplicarea acestei măsuri. În rezultat, instanța de apel nu a examinat minuțios cauza și a acordat prioritate poziției intimatului, fără a verifica în mod corespunzător probele administrate.

26. A invocat dispozițiile Convenției internaționale privind drepturile copilului, ale Codului familiei și jurisprudența CtEDO, susținând că interesul superior al copilului impune asigurarea unor condiții adecvate pentru creșterea și dezvoltarea acestuia și că sunt întrunite temeiurile prevăzute de art. 67 lit. a) și h) din Codul familiei pentru decăderea intimatului din drepturile părintești.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

27. Art. 434 alin.(1) – (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

28. Art. 433 alin.(1) lit. a) și f) din Codul de procedură civilă:

„Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat.

29. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

30. Art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragera în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.”

31. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

32. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, Completul de judecată menționează că, Curtea de Apel Nord a pronunțat dispozitivul deciziei în ședință publică la 27 noiembrie 2025, decizia integrală fiind expediată recurenteii, prin intermediul poștei electronice, la 11 februarie 2026 (f.d. 203 verso). Prin urmare, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că recursul declarat la 2 aprilie 2026, se consideră depus în termenul stabilit de art. 434 din Codul de procedură civilă.

33. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

34. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

35. Or, dezacordul recurenteii cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, iar, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

36. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

37. Completul de judecată notează că argumentele recurenteii referitoare la existența unei restanțe semnificative la plata pensiei de întreținere și la neexecutarea obligațiilor părintești de către intimat nu pot conduce, prin ele însele, la concluzia existenței temeiurilor pentru decăderea din drepturile părintești.

38. La acest aspect, instanța de apel a reținut expres că simpla confirmare a neachitării pensiei de întreținere și stabilirea unei restanțe la plată sunt insuficiente pentru a demonstra reaua-intenție a părintelui și eschivarea culpabilă de la executarea obligațiilor părintești, în lipsa unor probe care să confirme intenția acestuia de a abandona ori de a se sustrage cu rea-credință de la îndeplinirea obligațiilor față de copil.

39. Instanța de apel în mod corect a constatat că la dosar nu există concluzii psihologice sau pedagogice care să ateste existența unui prejudiciu real și actual adus dezvoltării copilului ca urmare a conduitei intimatului, or, că ultimul face abuz de drepturile părintești, se eschivează cu rea-credință de la exercitarea obligațiilor părintești sau manifestă un comportament care ar pune în pericol dezvoltarea fizică, psihică sau morală a copilului.

40. Prin urmare, argumentele recursului reprezintă, în esență, o reiterare a poziției procesuale susținute în fața instanțelor inferioare și exprimă dezacordul recurenteii cu aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, fără a combate concluzia acesteia potrivit căreia, în lipsa unor probe concludente privind existența unei conduite culpabile grave și a unui prejudiciu real adus interesului superior al copilului, nu sunt întrunite condițiile legale pentru decăderea intimatului din drepturile părintești.

41. În consecință, motivele invocate nu răstoarnă constatările și concluziile instanței de apel, care a apreciat că menținerea raporturilor juridice dintre părinte și copil corespunde, la momentul examinării cauzei, interesului superior al minorului.

42. În lipsa unor erori de drept sau a unei aprecieri vădit nerezonabile a probelor, care să justifice intervenția instanței de recurs, completul conchide că decizia atacată este legală și întemeiată.

43. În această ordine de idei, se reține că decizia instanței de apel a fost pronunțată în temeiul probelor legal administrate și al unei interpretări conforme a normelor legale incidente. Iar raționamentele instanței de apel sunt clare și coerente, reflectând o legătură directă între situația de fapt și dispozițiile legale aplicabile.

44. Din considerentele expuse, Completul de judecată conchide că cererea de recurs nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege și consideră recursul ca fiind vădit neîntemeiat.

45. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Mariana Bordeianu, împotriva deciziei din 27 noiembrie 2025 a Curții de Apel Nord.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Gheorghe Stratulat